

BUDAI ISTVÁN

Téli táj

Fehér ruhát öltött magára a táj,
hó-csipke ruhája szinte makulátlan.
Mintha ezer tündér kelne életre
az út mellett álló akácfákban.

Hangulat

Tört virágok az út szélén,
vitustánc a penge élén,
komorságba hajló esték,
színek helyett fekete festék.

Búcsú barátomtól /H. L. emlékére/

Sírodra teszem ezt a verset,
legyen ott, mint egy virág.
Mert szegényebb lett
nélküled ez a világ...

Hosszú, nyugodt utadon
kísérjenek a szép szavak!
Távozz könnyen s szabadon,
ahogy mezőn a szél szalad!

Alkonyi órán

A napi álmok nyugovóra térnek,
utat engedve a táguló térnek.
S az éjszakai álmok világa
rádöbrent egy másik világra.